Aly Faryd Camilo Mondragon

O Maçın Ardından...

Kolombiyalı bir profesyonel 2.5 yıllık tecrübesiyle Galatasaray'ı tarif ederken "bir kulüpten öte, ailem benim" diyorsa eğer; söyleşi boyunca "O Maç" olarak nitelendirdiğimiz Akçaabat Sebatspor karşılaşmasının son dakikalarında, tribünlerden yükselen çatlak seslerin sahiplerinin "onca" yıllık Galatasaray sevgileriyle yüzleşmeleri gerekiyor... Aynada ya da tribünde...

Rize'de mutlaka kazanılması gereken bir deplasman öncesinde konuştuk Mondragon'la. Acı olan "o maçla" başladık, tatlıyla, künefe ile bitirdik... "Ağzımızın tadı bir daha bozulmasın" diye...

Söyleşi Bülent Timurlenk
Fotoğraflar Tuncay Şen

Olimpiyat Stadi'nda o maçta yapılan protestonun kendine yapıldığını düşündün. Bu protesto takımın geneline, ortaya konulan futbola değil miydi?
Protestonun bana ya da takıma olması önemli değil. Fakat o gün yaşananlar beni çok şaşırttı. İlk geldiğimde bana, "Galatasaray seyircisi farklıdır" denildi. Geldiğimden bu yana gördüm ki, gerçekten değişik bir seyirciymiş. Örneğin Fenerbahçe seyircisi, kendi futbolcusuna saldırır, stat dışında, havaalanında bekler, otobüsünün camını kırar. Beşiktaş seyircisi, kendi takımını ıslıklar, aleyhte tezahürat yapar. Geldiğim günden beri ilk kez Galatasaray taraftarından bir protesto gördüm. Yoksa bunun şahsıma ya da takıma yapılmasının ayrımında değilim.

Tribünler yine sarı-kırmızı fakat Ali Sami Yen'de gol sevincini paylaştığın tribündeki taraftarla Olimpiyat Stadı'ndaki taraftarların aynı olup olmadığını düşündün mü hiç? Olimpiyat Stadı ile Galatasaray taraftar profili değişti.
Açıkçası ben büyük bir fark göremiyorum. Tamam hava olarak biraz farklılar. Tribünün sahaya yakınlığı, kişi sayısı gibi... Ama o maça kadar seyirci, Ali Sami Yen'deki seyirci gibi davranmıştı. Ben büyük bir fark hissetmedim.

İşler yolunda giderken belki farkedilmeyebilir ama oyun tersine döndüğünde bu tepki bekleniyordu. İlk kez maça geliyordu o insanların çoğu...
Ben ve takım arkadaşlarım için bunu ayırt etmek imkansıza yakın. Çünkü bize göre insanlar orada Galatasaray'ın taraftarı oldukları için, takımlarını sırtlamak için oradalar. Yuhalamak ya da başka bir şey için değil. Mesela Real Sociedad maçını kaybettik ama taraftar Ali Sami Yen'deki gibi davrandı. Sadece "o maçta" böyle bir şey oldu. Takdir edersiniz ki, -kim Ali Sami Yen'deki taraftar, kim değil- bunun ayırımını yapamayız.

Olimpiyat Stadı'nın atmosferinden şikayet edenler somut bir örnek olarak, "Mondragonla gol sevincimizi bile paylaşamıyoruz"u veriyorlar. Bu konuda neler diyeceksin?
Bu doğru tabii. Saha ile tribün arasındaki mesafe çok fazla. Tribüne gidip sevinci paylaşayım derken hakemden sarı kart görmek de var. Ali Sami Yen dünya çapında da özel bir yerdi. Taraftarın yakınlığı, yarattığı ambiyans o kadar farklıydı ki, "taraftar -yanımda- benimle oynuyormuş gibi" geliyordu bana. Ali Sami Yen dünyada tekti. İki stadı karşılaştırmamak gerek. Olimpiyat Stadı'nın oyun konsantrasyonu üzerinde bir etkisi yok.

Galatasaray'a olan bağlılığını profesyonellik kelimesiyle açıklamak çok zor. Biraz taraftar ruhu var sende. Oynadığı her takımda bunu yapmaya çalışan bir profesyonel misin yoksa Galatasaray bu konuda ayrıcalıklı mı?
Hayır bu bir duygu. Siz kalkıp kendinizi programlayıp "böyle olacağım" diyemezsiniz ya da tam tersini yapamazsınız. Normal hayatınızdaki ilişkilerinize benzer bu. Bir insanla aranızda bir kimya varsa, onu seversiniz, kendinizi açarsınız, ortak noktalar bulursunuz. Bunlar da oldukça, sempati ve duygu yoğunluğu kendini belli eder. Galatasaray da böyle bir yer benim için.

Galatasaray desek ve devamını sen getirsen....

Galatasaray benim için kulüpten daha öte bir şey. Bunu kendim ve ailemde öyle derin ve güçlü hissediyorum ki, burayı mesleğimi yaptığım bir yer olarak göremem. Bu kadar etkilenmemin ve içimin acımasının nedeni de budur. Eğer ben burayı kulüpten öte görmeyip, içimde hissetmeseydim, -sadece işini yapan bir profesyonel gibi olsaydım- eşyalarımı toplar, giderdim. Ama ben bunu bir saniye bile düşünmedim. Çünkü, Galatasaray'da geçirdiğim her dakika ve saniyeyi dolu dolu yaşıyorum. Kendimi burada çalışan biri olarak görmüyorum. Galatasaray ailesinin bir ferdi olarak bulunduğumu biliyorum ve hissediyorum.

Destek ve moral veren de çok oldu elbette "o maçtan" sonra...

"O maçtan" sonra cep telefonumu açıyorum. Yönetici Orhan Yüzen'in moral veren mesajıyla karşılaşıyorum. İnsanlar anında ortaya çıkıp, tepki gösterip desteklediklerini gösterdiler. Kimseye kırgın değilim. Taraftar biletini alır, isterse ıslık çalar, bağırır-çağırır. Bu onun en doğal hakkıdır. Ben bunların yaşanmış olmasından dolayı üzgünüm. İlk günümden bu yana, taraftarın bana verdiği desteği, sıcaklığı, kötü günümde yanımda olup, iyi zamanımda daha da coşturmasını, hayatımın her anında orada olduklarını hissettirdikleri, bana bu takımın kaleciliğini, bu şerefi verdikleri için Galatasaray Ailesi'ne nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum çünkü, bu takımın kalecisi olmak benim için kalitemin karşılığını almamdır. Ben bu kadar üzgünsem, verdiğim değerden dolayı üzgünüm.

Sezon başından bu yana takımın yediği her golde senin suçlu olduğun üzerine yorumlar yazıldı, çizildi. Sen aynaya baktığında nasıl bir Mondragon görüyorsun?

Tüm kariyerim boyunca, -bunu açık yüreklilikle söylüyorum- ilk kez bu kadar yersiz yere eleştiriliyorum. Benim vicdanım rahat. Herhangi bir golde, -bu penaltıda olur, kurtarma ihtimali milyonda bir olan olan goller de olabilir- ben her zaman kendi sorumluluğumu üstlenmişimdir. Çünkü, ben kaleci isem, zaten orası benim sorumluluğumdadır. Benim sorumluluğumun en önemli kısmı ise, -Her ne şekilde olursa olsun- o golü yememektir. Basında bu kadar yazılıp çizildiğini gördüğüm zaman yersiz yere eleştirildiğimi düşünüyorum. Benim vicdanım rahat. Sorumluluklarımı da, hatalarımı da kabullenmeyi biliyorum. Ama demiş olmak için değil, kendimden emin olduğum için...

Sezon başında Copa America'ya katıldın ve takımdan uzaktın. Ülken milli takımı için bazı zamanlar 24 saatten fazla süren uçak yolculukları yapıyorsun. Bu uzun yolculuklar -jet-lag- sende fiziksel ve zihinsel olarak bir yorgunluk yaratmıyor mu?

Fiziksel olarak elbette bir yorgunluğu var. Ama hepimiz profesyonel oyuncularız. Bir gerçek var ki; Avrupa'da oynayan tüm Güney Amerika kökenli futbolcuların kaderi budur. Eğer milli takımda oynuyorsak, bu bizim hayatımızın bir parçasıdır. Elbette Avrupa içinde 3-4 saatlik bir yolculuk ile Güney Amerika'ya yapılan 15 ile 20 saat -hatta daha fazla sürenleri var-, arasında büyük farklar var. Ülkemizin milli takımını çağrılıyorsak bu da profesyonelliğin bir parçası. Bunlar kendimizi acındırma amaçlı şeyler olmaz. İşimizin gereği olarak bunu yapmalıyız. Çok az insan bilir ki, Konya maçı için seyahate çıktığımız günün sabahında saat 10'da Türkiye'ye geldim. Oradan tesislere gidip, eşyalarımı bıraktım, üstümü değiştirip, antrenmana katılıp, öğlenden sonra da Konya'ya yola çıktım. Biz, milli takımımız çağırdığında koşa koşa gideriz ama bir gerçek var ki, burada da kulüplere hizmet eden oyuncularız. Bunu da en iyi şekilde yapmak zorundayız. Bu aşamaya geldikten sonra "ben şimdi yoldan geldim, yorgunum" demeye hakkımız yok.

Türkiye'ye geldiğinden bu yana Türkiye, İstanbul, Galatasaray, medya ve sosyal yaşam. İlk geldiğinde bildiklerin ve ilk izlenimlerin ne idi? Aradan geçen 2,5 yıl neleri değiştirdi?

Öncelikle Türkiye hakkındaki fikirlerim değişmedi. İnsanlar ilk geldiğimde de, şimdi de çok sıcak

Vizyondakiler...

Mondragon ve tüm zamanların en iyi 5 filmi
- Eski Açık Sarı Desene
- 6. His
- Olağan Şüpheliler
- Kuzuların Sessizliği
- Braveheart

Mondragon en son ne izledi?
Bad Boys 2
Telefon Kulübesi
Friends

ve candan davrandılar. Bunu bana, sokakta, sahada, sosyal yaşamımda -her nerede olursa olsun- hissettirdiler. İstenildiğim ve sevildiğim, her yerde bana hissettirildi. Galatasaray ise benim için Türkiye'deki en büyük kulüp, hiç düşünmeden bunu söyleyebilirim. Bunun yanında Avrupa'daki en büyük kulüplerden de biri. Geldiğim gün, yönetim, idari ve kadro bakımından en büyük kapasiteye sahip kulüp olduğu söylenmişti. Bu geldiğim gün de, bugün de böyle. Bunu başka bir kulüpte gördüğümü iddia edemem. Taraftarlara gelince; beş yılı Arjantin'de olmak üzere, dünyanın çeşitli ülkelerinde oynadım, birçok futbol karşılaşmalasına gittim. Arjantin'de gördüğüm sıcak, duygulu taraftardan sonra Galatasaray taraftarı bir başka. Yensek de, yenilsek de bizimle birlikte oldular. "O maçı" bunun dışında tutuyorum. O maçta olanlar tabii ki bizim içimizi burktu ama bunu bir kenara ayırırsak inanılmaz bir taraftara sahip Galatasaray. İstanbul, her geçen gün daha şaşırtıcı ve sevdiğim bir şehir oluyor. Çünkü, tarihi hakkında daha çok şey öğreniyorum, farklı yerlerini görüyorum, tanıyorum. Özel gelişimimde de büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Benim için olağanüstü bir şehir İstanbul.

Sık röportaj veren bir futbolcu değilsin. Medya ile arana koyduğun bir mesafe var. Medyaya antipatik mi geliyorsun?

Türkiye'de medyaya uzak ya da yakın durman hiçbir şeyi değiştirmiyor. Çünkü yakınında olup sürekli röportaj versen de, uzağında kalıp konuşmasan da senin ağzından yazılmıyor. Durum böyle olunca ben de uzağında kalmayı tercih ediyorum. Zaten son derece ciddi müesseseler ve gazetecilerden gelen talepleri değerlendiriyorum. Özellikle de yanımda güvendiğim bir insanın olması (Tercüman Mustafa Turgun), konuşmayı tercüme edip, takip etmesi konusuna titizlik gösteririm. Mesela Ha-

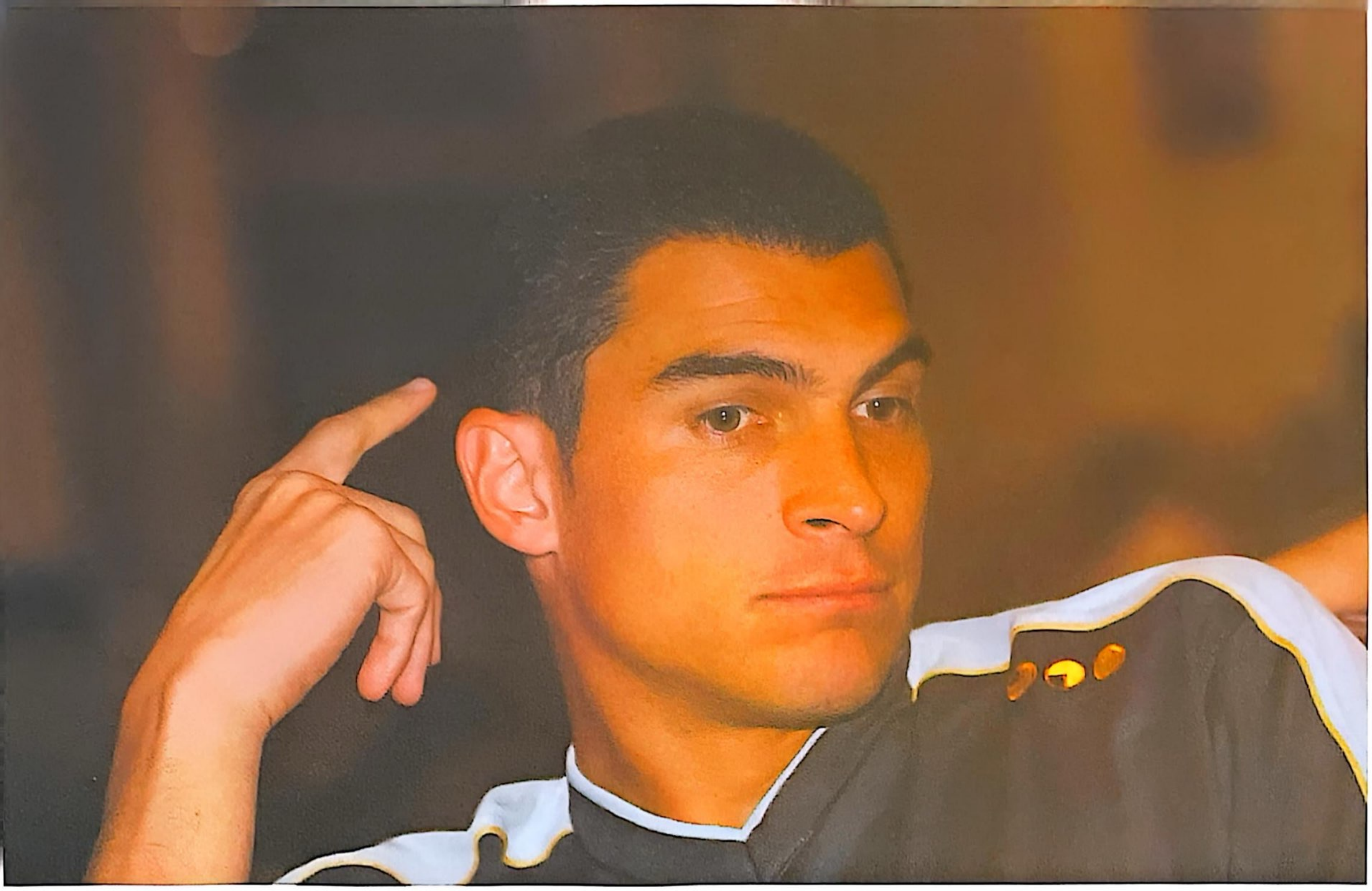

İnsan

Nereye gitmeli?
Şampiyonluğa...
Ne yapmalı?
Galatasaray'ın başarısı için elinden geleni...
Neyi sevmeli?
Mesleğini...
Neyi bilmeli?
Hayatı yaşamasını...
Neyi unutmalı?
Geçmişi...
Neyi izlemeli?
Geleceği...
Ne yemeli?
Künefe...
Neyi içmeli?
Hayatı...
Ne okumalı?
Gabriel Garcia Marquez...

san'la bir röportaj yapılmamış olmasına karşın, konuşulmuş gibi yazıldığına şahit oldum. Zaten röportaja da gerek yok, sizin ağzınızdan çok güzel bir şekilde yazılıyor. En fazla 3-4 ciddi basın-yayın organına röportaj verdim. Onların dışındakiler kendi kafalarına göre yazıyorlar.

Türkiye'deki taraftarlar hangi takımı tutarsa tutsun, Barcelona'daki Rüştü'yü takip ediyorlar. Kolombiya'da da bunun benzeri bir durum var mı? Kolombiya'da futbolseverler Galatasaray'ı konuşuyorlar mı?

Galatasaray, Kolombiya'da ben burada oynamadan önce de biliniyordu. Ama Beşiktaş, Cordoba ne zaman transfer oldu o zaman tanındı. Galatasaray için aynı durum söz konusu değil, her zaman başarılı bir takım olunca bilmemelerine imkan yok. Fenerbahçe'yi ise hala kimse tanımıyor.

"Eski Açık Sarı Desene"de harika bir sahnen var. Ağır çekimde bir gol sevincin. Senin sıkı bir sinemasever olduğunu biliyoruz. Sinema tutkunu Mondragon için aktör olmak nasıl bir duygu?

Filmi çok beğendim. Çocukken futbolcuların soyunma odalarındaki ve günlük yaşamlarındaki davranışlarını merak ederdim. Daha sonra karşı tarafa geçtikten sonra insanların, biz futbolcuların günlük yaşamını görmelerini, anlamalarını hep istemişimdir. Çünkü sizi anlayabilmeleri için bu çok önemli, bu da oldu. Ama eminim, bu filmi altı ay sonra seyrettiğimde yine duygulanacağım. Filmi iki defa seyrettim ve tüylerim diken diken oldu. Ama 5-10 sene sonra seyrettiğimde de ağlayacağımdan eminim. Çünkü bu film, bizlerin hayatımızın, yaşadığımız herşeyin bir röntgen çekimidir. Mesela o ağır çekimdeki gol sevincim. Sahada seviniyorum ama o sevincimi göremiyorum. O gol önemli bir goldü, Fenerbahçe'ye kendi evinizde attığınız 2. golün ardından bir sevinçti. Bu inanılmaz bir şeydi. Bunu görebilmeniz, o anı hissetmeniz, o gole nasıl sevindiğinizi hatırlayabilmeniz olağanüstü bir şey. Kendi kariyerim içinde yaşadığım en güzel olaylardan birinin, bu filmin bir parçası olmam olduğunu söyleyebilirim. Bu film bana o an neler yaşadığımı tekrar gözümün önüne sunup, kendi hissettiklerimi hatırlatıp, o görüntü altında neye benzediğini, nelerin geliştiğini gösterdi.

Kaleci olmanın farkını çizebilir misin bize?

Öncelikle kalecilerin ayrımına bakalım. Bir kere kaleci herkesten ayrı giyinir, forması değişiktir. Bir tek ayaklarını değil, ellerini de kullanır. Bulunduğu mevki apayrıdır ve o mevkiden çıkamaz. Etrafı çevrilidir ve o alanın içinde oynar. Kaleci, daha karizmatik ve değişiktir. Yani, apayrı bir şeydir. Hoca gelir bir oyuncusuna "sen oynamayacaksın ya da sen orta alanda, sen forvetsin" diyebilir. Ama gelip kaleciye sen "kalecisin" diyemez. Çünkü, bunu içinde hissetmen gerekir. Sen bunu içinde hissetmiyor, kaleci olmak istemiyorsan, "birkaç tane gol yiyeyim de oradan çık desinler" diye bakarsın. Kalecinin duygusal yönü de burada başlar. "Ben kaleci olmak istiyorum" dersen, zaten sen elinden geleni yapmak zorundasındır. Fakat sana oyundan çık derlese başka bir mevkiye kaydırmış olmazlar. İçindeki gönül bağlarını yırtmış olurlar. Sen oradan çıkmamak için elinden geleni yaparsın. Onlardan değil teklif senden gelir ve "ben kaleci olmak istiyorum" dersin. Bunun için gerekli tüm çalışmaları da yaparsın.

Bir kalecinin en yalnız anı, gol yedikten sonra takım arkadaşlarının sırtlarını dönüp santraya doğru gittikleri an mıdır yoksa sevgilisinden ayrı kaldığı an mı?
Bir kalecinin en yalnız anı, tüm

Tebdil-i Mekanda Ferahlık Vardır!

"Yaşamak için Florya elbette ideal bir semt, ancak Alkent 2000'de imkanlar çok daha geniş. Özel yaşantım için bu evin yapısı daha uygundu bu yüzden böyle bir değişikliğe gittim."

çalışmalarının, gayretinin hakkının verilmediği zamandır. Eşin ya da kız arkadaşınla bir problem yaşadığın zaman olumlu ya da olumsuz bir sonuç var. Ayrılacaksındır veya devam edeceksindir. Gol yediğinde, tüm arkadaşların sana sırtını dönüp santraya dorğu yürüdüklerinde bir ümidin vardır. Arkadaşların tüm gücüyle bir gol atmaya çalışacaktır veya taraftar hala senin ismini bağırıyordur. Orada en azından bir ümit vardır. Ama "o maçta" olan olay tüm kariyerim boyunca kendimi en yalnız hissettiğim andır. Çünkü, o reaksiyondan sonra orada sadece kocaman bir boşluk hissediyorsun. Kendi içinde, o boşluktan daha büyük bir boşluğun içine düştüğünü hissediyorsun. Tüm bu emeklerin ve çabaların karşılığı bu olmamalı diyorsun. Yaptıklarına ya da geçmişine bir değer verilmemiş oluyor. Bu olaydan sonra ben Tanrı'ya şöyle dua ediyorum. Tanrı bana bu duyguyu, 15-20 dakika kadar yaşattı ama bana sonsuzluk gibi geldi. Bu süre zarfında hissettiğim duyguyu bir daha yaşatmasın. Taraftarın ya da stattaki insanların ne yaptığı önemli değil. Islık da çalabilir, alkış da tutabilirler. Bunlar değil, ben o duyguyu bir daha hissetmemek istiyorum. O anki duygumu bir insanın eşini başka biriyle görmesinden daha kötü, daha acı verici bir duygu olarak nitelendiriyorum.

Son soru tatlı olsun. Baklavayı künefe ile mi aldatıyorsun?
İkisi de muhteşem ama önce künefe...

Son Söz: Bu röportajdan 72 saat sonra Mondragon Olympiakos karşısında dört mutlak gol pozisyonunda kalesinde devleşti...